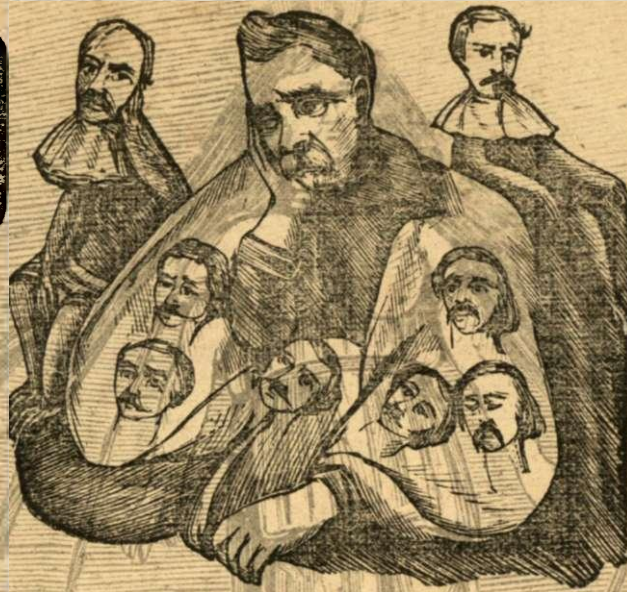


# ΑΡΙΣΤΟ

# ΦΑΝΗΣ



### ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ.

Ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεῖ  
 ἔτησίαι δραχ. 12, — ἑξαμηνία δραχ. 7.  
 Διὰ τὰ ὑπερβολικά καταστήματα » 20.  
 Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις,  
 ἔτησίαι δραχ. 14, — ἑξαμηνία δραχ. 8.  
 Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ,  
 ἔτησίαι φράγ. 16 — ἑξαμηνία φράγ. 9.

### ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΕΩΝ

Δι' ἕκαστον στίχον διατριβῶν λε. 50.  
 Δικαστικῶν κατασχέσεων » 8.  
 Αἱ ἀποδείξεις ὑπογράφονται παρὰ μό-  
 νον τοῦ Παν. Π. Πηγαδιώτου. Αἱ ἐπι-  
 στολαὶ ἀπευθύνονται εἰς αὐτόν. Ἡ δὲ  
 συνδρομὴ εἶνε ὑποχρεωτικὴ δι' ἕν ἔτος  
 καὶ προπληρόνεται εἰς Ἀθήνας.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΤΕΤΑΡΤΗΝ ΚΑΙ ΣΑΒΒΑΤΟΝ.

### ΠΕΡΙ ΜΑΣΚΑΡΑΔΩΝ.

Εἶμεθα εἰς τὰς Ἀπόκρεω, πρᾶγμα τὸ ὀ-  
 ποτον ἐληθμόνητε μέχρι τοῦδε ν' ἀναφέρῃ  
 ἢ « Ἐφημερίς » τῶν ἀγριῶν, ἂν καὶ πάντο-  
 τε ἦνε ἐνήμερος εἰς τὰς εἰδοποιήσεις τῆς,  
 καὶ δύναται νὰ γράψῃ μακροσκελὲς δελ-  
 τίον διὰ τὸν σκύλον τοῦ Φρειδερίκου, διὰ  
 τὴν γάτταν τοῦ τάδε καὶ τὴν ὄρνιθα τοῦ  
 δαίμονος. Εἶμεθα λοιπὸν εἰς τὰς Ἀπόκρεω. Οἱ  
 μασκαράδες καθ' ἑκάστην ἑσπέραν διασταυ-  
 ρώνουσι τὰς ὁδοὺς, οἱ τραμποῦχοι ἐν μέθῃ  
 καὶ ἄτρασι χορεύουσι περὶ τὰς βετού-  
 νας ὑπὸ τῶν γλυκῶν ἤχῶν τῆς καραμού-  
 ζας καὶ τὸν κτύπον τῶν τυμπάνων, αἱ κυ-  
 ρίαι καταμασκαρευμέναι εἰσέρχονται εἰς  
 τὰς αἰθούσας, καὶ γελῶσι, φλυαροῦσι, χα-  
 ριεντίζονται μετὰ τοῦ τυχεύοντος καὶ ἀφίνον-  
 ται ἐλεύθεραι εἰς τὸ βεῦμα τοῦ χοροῦ, οὐ-  
 δόλως δὲ ἐνοχλοῦνται, ἐὰν ζωηρὸς τις καὶ  
 αὐθάδης καθβαλιέρος, οἰστρηλατηθεὶς ὑπὸ  
 τῆς γλυκύτητος τοῦ χοροῦ, τολμήσῃ νὰ  
 σφίγγῃ παρὰ τὸ πρέπον τὴν κομφήν των  
 ὁσφύν, ἢ νὰ ὀλίψῃ μετὰ πολλῆς θέρμης

τὴν ἀπαλὴν καὶ μυροέσσαν χειρὰ των, καὶ  
 οἱ Φαναριῶται μετὰ πλουσιῶν δομῶν καὶ  
 κομφῶν χειροκτίων εἰσέρχονται κατὰ δε-  
 κάδας εἰς τὰς μεγαλοπρεπεῖς αἰθούσας τῶν  
 συμπατριωτῶν των, πολιορκοῦντες ἐκ τοῦ  
 συστάδην τὴν χάριεσαν σύζυγον τοῦ τάδε,  
 ἢ τὴν καλλιπλόκαμον κόρην τοῦ δαίμονος, καὶ  
 σχολιάζοντες ἐπὶ πολλὴν ὥραν τὴν στάσιν,  
 τὴν κίνησιν, τὸν πόδα, τὸ στήθος καὶ τὴν  
 ὁσφύν τῆς μιᾶς καὶ τῆς ἄλλης· οἱ δὲ πολι-  
 τικοὶ τῆς Ἑλλάδος, ἀπὸ τοῦ ἀνωτέρω δι-  
 πλωμάτου μέχρι τοῦ ἐλαχίστου ὑπαλλήλου  
 ἀπαξάπαντες διέρχονται τὰς ἡμέρας ταύτας  
 μασκαρευμένοι δι' ὅλους πρωτοτύπου τρό-  
 που, μὴ ἐξαιρουμένου οὐδ' αὐτοῦ τοῦ ἀξιο-  
 τίμου διευθυντοῦ τῆς ἀστυνομίας, ὅστις θέ-  
 λων νὰ καταργήσῃ ἅπασι διὰ παντός τὰ  
 ἐκδεδιητημένα πάτρια ἤθη, ἀπεφάσισε νὰ  
 ἐμποδίσῃ τὴν εἰς τὰς κεντρικωτέρας ὁδοὺς  
 τῆς πρωτευούσης ἐμφάνισιν τῶν μετημφο-  
 ρισμένων· καὶ δὴ τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν  
 ὅτε ἀπειρον πλῆθος ἐξ ἀμφοτέρων τῶν φύ-  
 λων εἶχε κατακλύσει τὰς ὁδοὺς Ἐρμοῦ καὶ  
 Αἰόλου, ὁ ἀξιότιμος διευθυντὴς διέταξε

τούς περὶ αὐτὸν ὅπως μὴ ἐπιτρέψωσι τοῖς  
 μετημφορισμένοις νὰ διέρχωνται ἐκ τῶν κεν-  
 τρικῶν μερῶν παρεμποδίσεν ἑταιρίαν τινὰ  
 προτιθεμένην νὰ στηλιτεύσῃ τὰς ἀσχημίας  
 τοῦ γαλλικοῦ θεάτρου, ἑτέραν ἑταιρίαν  
 σκοποῦσαν νὰ διακωμώδησῃ τὸν Ἀμοι-  
 βαῖον θαυμασμόν καὶ τὴν ἀριστο-  
 κρατίαν, καὶ πολλοὺς ἄλλους μασκαρά-  
 δες προτιθεμένους νὰ παρωδησῶσι πολλὰ  
 κοινωνικὰ ἐλαττώματα.  
 Καὶ εἶχε δίκαιον ὁ κ. Διευθυντὴς νὰ πρά-  
 ξῃ ὅ,τι ἐπράξε· διότι, καθὼ ἐκτακτὸς ἀνὴρ,  
 ἔπρεπε νὰ κάμῃ καὶ ἐκτακτόν τινα πρᾶξιν,  
 ἥτις νὰ ἀποθανατίσῃ τὸ ὄνομά του, λαμ-  
 πρότερον δὲ καὶ εὐφημότερον ἔργον δὲν ἤ-  
 δύνατο νὰ εὕρῃ ἄλλο, παρὰ τὴν κατάργησιν  
 τοῦ ἐθίμου τῶν μασκαράδων κατὰ τὰς  
 ἡμέρας ταύτας τῶν Ἀπόκρεω. Εἶμεθα βέ-  
 βαιοι, ὅτι οἱ κάτοικοι τῆς πρωτευούσης τοῦ  
 Ἑλληνικοῦ Βασιλείου θὰ μνημονεύωσι με-  
 τὰ σεβασμοῦ κατὰ πᾶσαν Ἀπόκρεω τὸ ὄ-  
 νομα τοῦ κ. Διευθυντοῦ, ὡς καταργητοῦ  
 τῶν μασκαράδων.  
 Ὁ « Ἀριστοφάνης » εὐχεται ἀπὸ μέσης

## ΚΗΠΟΣ

### Ο ΧΟΡΟΣ ΤΗΣ ΛΕΣΧΗΣ.

Μία ἡμέρα ἀπὸ τούταις πηγὰ καὶ ἐγὼ κ' ἐπ' ἡρᾶ  
 Δανεικὴ ἀπ' ἑνα φίλο ποθητὸ μου μία λίρα,  
 Κ' ἑνα ντόμινο φορᾶω κι' ἄσπρα γάντια εἰς τὸ χέρι,  
 Παίρνω καὶ γιὰ συγκτροφία μου καὶ τὸν Γιάννη τὸν Βαρβέρη  
 Καὶ ἀρχαίνουμε κ' οἱ δύο μ' ἐνθουσιασμό μέγαλο,  
 Εἰς τῶν Φοιτητῶν τὴν Λέσχην, ὅπου εἶχε μέγα μπάλο.

Τὸ κατάστημα τῆς Λέσχης ἦταν ὄλο φωτισμένο  
 Μὲ χαρτένια φαναράκια κρεμαστὰ, καὶ στολισμένο  
 Ἀπὸ μέσα κι' ἀπὸ ἔξω μὲ λουλούδια καὶ μυρσίναις,  
 Μὲ ὠραίους καναπέδες, μὲ χαλιὰ καὶ μὲ κουρτίνας,  
 Μὲ πολτρόνας, μὲ καρέκλαις, μὲ καθρέφταις καὶ μὲ ἄλλα  
 Μπόμπιλα πολὺ ὠραία τῆς Εὐρώπης καὶ μεγάλα.

Εἰσὲ μιά γωνιὰ κ' εἶ πέρα ἦτανε κρασιά, σουμάδες,  
 Μπύρα καὶ Βορδῶ σαμπάνια, σεβαρὲν καὶ μπακλαβάδες,  
 Τρίγωνα, ἀφράταις τούρταις, κουραμπιέδαϊς καὶ πιακότα,  
 Καὶ λουκούμια, καὶ κουρκέτα, ἀστακοὶ καὶ σαλτσιῶτα,  
 Τοῦ κουτιοῦ καλάϊς σαρδέλλαις, φρούτα, τσαὶ μὲ τὸ γάλα,  
 Γάλλοι, ὄρνιθαις ψημμέναις, καὶ σαλατικὰ καὶ ἄλλα.

Μέσα 'ς τοῦ χοροῦ τὴν ὄρα μὲ ἐκτυπούσαν δυὸ κλαρίνα,  
 Δυὸ ταμποῦρλα, μετὰ ἄλλων κλάσσα, πεντε ἔξη μαντολίνα,  
 Τρεῖς κιθάραις, δυὸ σούραβλιὰ, μίαν φούσκα καὶ παρέχει  
 Μία γκαΐδα μεγάλη καὶ μετὰ τὸν τουμπιλέκι.  
 Ἀρχηγὸς ἦταν ὁ Καῖσαρ, μουσικὸς πολὺ μέγαλος,  
 Ὅπου δὲν πιστεύω νᾶναι σάν κι' αὐτὸν κανένας ἄλλος.

Ὁ καλὸς Κατοίμπαλης μας μὲ μετὰ γῆ ἐτικέτα  
 Ἐδιεύθυνε τὸν μπάλο, καὶ μὲ χάρι ἐχαιρέτα  
 Ὅποιον ἐβλεπε ἐμπρὸς του, καὶ τὸν τράτερνε σουμάδα,  
 Ἐφοροῦσε μίαν ὠραῖαν καὶ κομφότατην βελλαδα  
 Καὶ τὰ ἄσπρα του μουστάκια εἶχ' ἀλείφει μὲ μαντέκα,  
 Γιὰ νὰ φαίνεται ὠραῖος εἰς τὴν κάθε μίαν γυναῖκα.





### Η ΚΩΜΩΔΙΑΙΣ.

Ὁ χρυτὸς Αὐγερινὸς μας μ' ἐπροσκάλεσε νὰ πάγω  
 Εἰς τὸ σπητί του γθὲς βράδου νὰ γλεντίσω καὶ νὰ φάγω,  
 Καὶ μοῦ εἶπε πῶς μ' ἐμένα θέλει νάρθη σὲ φίλια,  
 Γιὰ νὰ μὴ τὸν περιπαίξω, γιατί εἶνε ἀμαρτία  
 Καὶ πολὺ μεγάλο κρῖμα νὰ γελῶ μὲ πίκρα τότε  
 Τὸν Αὐγερινό, ποῦ ἔχει πιὸ πολλή ἀπ' ὅλους γινῶσι.

Τότε καὶ ἐγὼ ἀμέσως ἐλησμόνησα τὰ ὅσα  
 Εἶπα ἔς τὸν Αὐγερινό μας μὲ τὴν κοπτερή μου γλῶσσα,  
 Καὶ ἔς τὸ σπητί του ἐπῆγα καὶ ἔς τὴν σάλα μέσα μπηκα,  
 Καὶ πολλοὺς καλοὺς μου φίλους μασκαράδες ἔκει εὗρηκα.  
 Τοὺς χαιρέτησα ὡς κάτω καὶ μ' ὑποδεχθῆκαν ὅλοι,  
 Καὶ μ' ἐτράτα· ὁ Ἄνδρῆκος ἓνα ὠμορφο ῥοσόλι,

Ἦταν ἡ σάλα ὄλη μὲ τρικέρια φωτισμένη  
 Καὶ μὲ ἐπιπλα ὠραία καὶ μεγάλα στολισμένη.  
 Ἐκεῖ πέρα ἐκαθόνταν πολλαῖς ὠμορφαῖς κυράδες  
 Μὲ χορδέλλαις καὶ μὲ φούσταις καὶ μεγάλους φραμπαλάδες.  
 Κάθισα σὲ μιὰ καρέκλα μὲ εὐγένεια μεγάλη,  
 Καὶ ἐκύτταζ' ὀλοένα καὶ τὴν μία καὶ τὴν ἄλλη.

Ἐνῶ ἐβλεπα τριγύρω, βλέπω ἔξαφνα ἔς τὴν μέση  
 Καὶ τὸν Νικολόπουλό μας τὸν κουρέα μ' ἓνα φέσι,  
 Μ' ἓνα ξύλινο σπαθάκι καὶ μὲ δυὼ μεγάλαις μπόταις  
 Ἄπ' ἐκεῖναις ποῦ φοροῦνε ὅλοι οἱ καλοὶ ἱππότες,  
 Κ' ἐπαρίστανε μονάχος τὸν Παλαύρα τὸν Λοχία,  
 Κ' ἔκανε τὸν караγκιόζη, κ' ἔλεγε πολλὰ ἀστεία.

Ἄμα εἶπε ὁ Γιωργάκης ὅσα πρέπει καὶ δὲν πρέπει,  
 Νὰ ἔς τὴ μέση κι' ὁ Ἄνδρῆκος, καὶ πετάει ἀπ' τὴν τζέπη  
 Μία τράπουλα χαρτάκια, κι' ἀκουμπᾶ σ' ἓνα τραπέζι,  
 Καὶ ἀρχίζει μοναχός του τὴν πασσετα του νὰ παίζη,  
 Κ' ἔκανε τὸν χαρτοπαίκτη μὲ πολλή ἐπιτυχία,  
 Ποῦ δὲν εἶδα ἕως τώρα μία τέτοια κωμωδία.

Τέλειωτε καὶ ὁ Ἄνδρῆκος, καὶ τὸν Ζημηάκο εἶδα,  
 Κ' ἔκανε μὲ τὸν καλό του τὸν Τσαρτόλια τὸν Κρεμμύδα,  
 Κ' ἄμα τέλειωσαν καὶ τοῦτοι, καὶ τοὺς ἐχειροκροτήσαν  
 Διὰ τὴν ἐπιτυχία, ὅλοι τὸν χορὸ ἀρχίσαν,  
 Κι' ἄμα πέρασε ἡ ὠρα ὁ Ἄνδρῆκος μὲ γαλήνην,  
 Εἶπε σ' ὄλους του τοὺς φίλους «φίλοι, ἄγετ' εἰς εἰρήνην.»